

Istuipa kerran levähtääkseen metsälammen pientareelle olento. Varreltaan kapea, mielenlaadultaan kalvakka. Selvittämätöntä on se, oliko hän hengessään impi. Luokseen hän kutsuu höyhenpeitteisiä ja tarttuu vuoroin yhteen niistä. Rauhassa niiden kyljet kohoilevat, sillä kuolematon liha ei niihin kajoa. Tälläisinä hetkinä hylkää hän katseensa tavoittamattomiin. Näet veden kirkas pinta ei voisi heijastua iholle, joka on kuulaudessaan suuri, sillä tämä olento on sukua veden syville ja siksi se syvyys asuu hänessä.